A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESÉNEK VÉGZÉSE

2016. március 2.*

„Ideiglenes intézkedés iránti kérelem — Fellebbezés — Közigazgatási eljárás — A hidrogén-peroxid és a perborát európai piacán jogellenes kartellt megállapító határozat közzététele — Az ezen kartellt megállapító határozatban szereplő bizonyos információk bizalmas kezelése iránti kérelmet elutasító bizottsági határozat — Engedékenységi közlemény — Az Európai Unió Törvényszékének az ezen határozattal szemben előterjesztett megsemmisítés iránti keresetet elutasító ítélete — Az említett határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem — Fumus boni iuris — Sürgősség — Az érdekek mérlegelése”

A C-162/15. P-R. sz. ügyben,

az **Evonik Degussa GmbH** (székhelye: Essen [Németország], képviselik: C. Steinle, C. von Köckritz és A. Richter Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

az EUMSZ 278. cikk és az EUMSZ 279. cikk alapján végrehajtás felfüggesztése és ideiglenes intézkedések iránt 2015. október 6-án benyújtott kérelme tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Meessen, M. Kellerbauer és F. van Schaik, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG ELNÖKHELYETTESE,

M. Szpunar főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

1 A Bíróság Hivatalához 2015. április 8-án benyújtott fellebbezésében az Evonik Degussa GmbH azt kérte a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének a 2015. január 28-i Evonik Degussa kontra Bizottság ítéletét (T-341/12, EU:T:2015:51, a továbbiakban: megtámadott ítélet), amellyel az említett bíróság elutasította a Bizottság elnökének a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU határozatának 8. cikke értelmében benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmet elutasító 2012. május

* Az eljárás nyelve: német.

24-i C(2012) 3534 végleges bizottsági határozat (COMP/38.620 – „Hidrogén-peroxid és perborát”-ügy) (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránt az Evonik Degussa GmbH által benyújtott keresetet.

2 A fellebbező a Bíróság Hivatalához 2015. október 6-án benyújtott külön beadványában az EUMSZ 278. és az EUMSZ 279. cikk alapján előterjesztette a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet aziránt, hogy a Bíróság rendelje el a vitatott határozat végrehajtásának a felfüggesztését, és kötelezze az Európai Bizottságot arra, hogy a C-162/15 P. sz. ügyben folyamatban lévő fellebbezési eljárást befejező ítélet kihirdetéséig tartózkodjon az összefoglaló formájában az Európai Unió Hivatalos Lapjában már közzétett (HL 2006. L 353., 54. o.), az Akzo Nobel NV, az Akzo Nobel Chemicals Holding AB, az Eka Chemicals AB, a Degussa AG, az Edison SpA, az FMC Corporation, az FMC Foret SA, a Kemira OYJ, a L’Air Liquide SA, a Chemoxal SA, a Snia SpA, a Caffaro Srl, a Solvay SA/NV, a Solvay Solexis SpA, a Total SA, az Elf Aquitaine SA és az Arkema SA vállalkozásokkal szemben az [EK 81. cikk] és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásról szóló C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat (COMP/38.620 – „Hidrogén-peroxid és perborát”-ügy) (a továbbiakban: PHP-határozat) olyan nem bizalmas változatának a közzétételétől, mely a fellebbező tekintetében részletesebb, mint ezen határozatnak a 2007-ben közzétett nem bizalmas változata.

3 A Bizottság 2015. október 29-én benyújtotta észrevételeit.

A jogvita előzményei és a megtámadott ítélet

4 A PHP-határozatban a Bizottság megállapította többek között, hogy a Degussa AG – amely Evonik Degussa GmbH-vá alakult át – a hidrogén-peroxid és a perborát ágazatában működő tizenhat másik társasággal együtt az Európai Gazdasági Térség (EGT) területén az EK 81. cikk megsértésében vett részt. Mivel a fellebbező volt az első olyan társaság, amely a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) alapján 2002 decemberében kapcsolatba lépett a Bizottsággal, ez alkalommal pedig teljes mértékben együttműködött azáltal, hogy a jogsértés tárgyában rendelkezésére álló valamennyi információt közölte a Bizottsággal, a bírság alól teljes mentességben részesült.

5 A Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának honlapján 2007-ben közzétették a PHP-határozat első nem bizalmas változatát.

6 A Bizottság 2011. november 28-án a fellebbezőnek küldött levelében arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy szándékában áll közzétenni a PHP-határozat új, részletesebb, nem bizalmas változatát, amely a bizalmas információk kivételével átveszi az említett határozat teljes tartalmát. Ez alkalommal a Bizottság felhívta a fellebbezőt, hogy jelölje meg a PHP-határozatban azokat az információkat, amelyek bizalmas kezelését szándékozik kérni.

7 A fellebbező, mivel úgy ítélte meg, hogy e részletesebb, nem bizalmas változat bizalmas információkat, illetve üzleti titkokat tartalmaz, a 2011. december 23-i levélben tájékoztatta a Bizottságot, hogy ellenzi a tervezett közzétételt. Ezen ellenzés alátámasztása érdekében a fellebbező konkrétabban azt állította, hogy az említett nem bizalmas változat számos olyan információt tartalmaz, amelyeket a fellebbező a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján közölt a Bizottsággal, továbbá tartalmazza a fellebbező több munkatársának nevét, valamint az üzleti kapcsolataira vonatkozó adatokat. A fellebbező szerint így a tervezett közzététel megsérti többek között a bizalomvédelem és az egyenlő bánásmód elvét, továbbá sértheti a Bizottság vizsgálati tevékenységeit.

8 A Bizottság 2012. március 15-i levelében arról tájékoztatta a fellebbezőt, hogy helyt ad azon kérelmének, hogy a közzétételre szánt új, nem bizalmas változatból törölje mindazon információkat, amelyek közvetlenül vagy közvetetten lehetővé teszik a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján

szolgáltatott információk forrásának, valamint a fellebbező munkatársai neveinek azonosítását. A Bizottság ezzel szemben úgy ítélte meg, hogy nem indokolt bizalmas kezelést biztosítani azon egyéb információknak, amelyek bizalmas kezelését a fellebbező kérte.

9 A Bizottság elnökének a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU határozatában (HL L 275., 29. o.; a továbbiakban: a meghallgatási tisztviselő feladatáról és megbízatásáról szóló határozat) biztosított lehetőséggel élve a fellebbező a meghallgatási tisztviselőhöz fordult annak érdekében, hogy e tisztviselő a közzétételre szánt nem bizalmas változatból zárjon ki minden olyan információt, amelyet a fellebbező a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott.

10 A meghallgatási tisztviselő a vitatott határozatban a Bizottság nevében elutasította a fellebbező által benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmeket.

11 A meghallgatási tisztviselő mindenekelőtt hangsúlyozta a megbízatásának korlátait, amely megbízatás csak annak vizsgálatát tette lehetővé számára, hogy valamely információt bizalmasnak kell-e tekinteni, nem pedig azt, hogy orvosolja a fellebbező Bizottsággal szembeni jogos elvárásainak állítólagos megsértését.

12 A meghallgatási tisztviselő továbbá megállapította, hogy a fellebbező egyedül abból az indokból ellenezte a PHP-határozat új, részletesebb, nem bizalmas változatának közzétételét, hogy e változat a 2002. évi engedékenységi közlemény alapján szolgáltatott információkat tartalmaz, továbbá hogy az ilyen információk harmadik személyekkel való közlése a nemzeti bíróságok előtt indított kártérítési keresetekkel összefüggésben sérelmet okozhatna neki. Márpedig a meghallgatási tisztviselő szerint a Bizottság széles körű mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak eldöntéséhez, hogy a határozatainak fő tartalmánál többet tegyen közzé. Ráadásul a közigazgatási iratanyagban foglalt dokumentumokra utalások önmagukban nem minősülnek üzleti titoknak vagy egyéb bizalmas információnak.

13 A meghallgatási tisztviselő szerint a fellebbező nem bizonyította, hogy súlyos kárt okozhatna neki azon információk közzététele, amelyeket annak érdekében közölt a Bizottsággal, hogy a Bizottság részéről a 2002. évi engedékenységi közlemény által szabályozott engedékenységi programban részesüljön. A versenyjog megsértéséért a Bizottság által megbírságolt vállalkozás ahhoz fűződő érdeke, hogy a vele szemben kifogásolt jogsértő magatartás részletei ne kerüljenek nyilvánosságra, mindenesetre nem méltó semmilyen különleges védelemre. Ezzel kapcsolatban a meghallgatási tisztviselő emlékeztetett arra, hogy a kártérítési keresetek az Európai Unió versenypolitikájának szerves részét képezik, ezért pedig a fellebbező nem hivatkozhat az ahhoz fűződő jogos érdekre, hogy védelemben részesüljön azzal szemben, hogy a PHP-határozat tárgyát képező jogsértésben való részvétele miatt ilyen kereseteket indítsanak ellene.

14 A meghallgatási tisztviselő azt is megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel a fellebbező azon érvének megválaszolására, amely szerint az általa az engedékenységi program keretében a Bizottsággal közölt információk harmadik személyek részére történő hozzáférhetővé tétele az említett program sérelmével járna, mivel e kérdés meghaladja a meghallgatási tisztviselő megbízatásának korlátait. E tekintetben emlékeztetett arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint egyedül a Bizottság mérlegelheti, hogy milyen mértékben lehet a nyilvánosság tudomására hozni azt a ténybeli és történeti hátteret, amelybe a kifogásolt magatartás illeszkedik, amennyiben e háttér nem tartalmaz bizalmas információkat.

15 Végezetül a meghallgatási tisztviselő szerint mivel a meghallgatási tisztviselő feladatáról és megbízatásáról szóló határozat 8. cikke értelmében rá ruházott megbízatás annak mérlegelésére korlátozódik, hogy az információk milyen mértékben tartoznak a szolgálati titok körébe, illetve milyen mértékben kell azokat egyéb jogcímen bizalmasan kezelni, nem rendelkezik hatáskörrel a fellebbező

azon érvének megválaszolására, amely szerint az engedékenységi program keretében közölt információk közzététele indokolatlanul eltérő bánásmódot eredményezett volna a PHP-határozatban megállapított jogsértés egyéb résztvevőihez képest.

16 A fellebbező ezért keresetet indított a vitatott határozat megsemmisítése iránt, és ideiglenes intézkedés iránti kérelmet terjesztett elő.

17 A Törvényszék elnöke e kérelemnek helyt adott az Evonik Degussa kontra Bizottság végzésben (T-341/12 R, EU:T:2012:604). A Törvényszék ugyanakkor a megtámadott ítéletben elutasította a megsemmisítés iránti keresetet, a fellebbező pedig ezen ítélettel szemben előterjesztette a jelen végzés 1. pontjában említett fellebbezést.

18 A Bizottság ezen ítéletnek megfelelve tájékoztatta a fellebbezőt, hogy közzé kívánja tenni a PHP-határozat bizalmas változatát, mely részletesebb, mint ezen határozatnak a 2007-ben közzétett, nem bizalmas változata. Következésképpen a fellebbező benyújtotta az ideiglenes intézkedés iránti jelen kérelmet is.

A felek kérelmei

19 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– rendelje el a vitatott határozat végrehajtásának felfüggesztését a Bíróság érdemi határozatának a meghozataláig;

– tiltsa meg a Bizottság számára a Bíróság érdemi határozatának a meghozataláig azt, hogy az internetes oldalán és/vagy bárhol máshol közzétegye és/vagy harmadik személyek számára hozzáférhetővé tegye a PHP-határozat olyan nem bizalmas változatát, amely a fellebbező tekintetében részletesebb információkat tartalmaz, mint az e határozatnak a jelenleg rendelkezésre álló azon nem bizalmas változata, amelyet a Bizottság Versenypolitikai Főigazgatóságának a honlapján tettek közzé;

– hozzon meg minden olyan intézkedést, amely e körülmények között igazságosnak és megfelelőnek tűnik, és

– a költségekről jelenleg ne határozzon.

20 A Bizottság azt kéri, hogy Bíróság teljes egészében utasítsa el a kérelmet, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

Az ideiglenes intézkedés iránti kérelemről

21 Az ideiglenes intézkedés iránti jelen kérelem elbírálásához emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság eljárási szabályzata 160. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelemnek meg kell jelölnie „a jogvita tárgyát, a sürgősségre okot adó körülményeket, valamint azokat a ténybeli és jogi alapokat, amelyek első látásra valószínűsítik a kért ideiglenes intézkedés szükségességét”. Ennek megfelelően az ideiglenes intézkedésről határozó bíró akkor rendelheti el a végrehajtás felfüggesztését és más ideiglenes intézkedéseket, ha azok szükségességét a ténybeli és jogi alapok első látásra valószínűsítik (*fumus boni iuris*), és azok sürgősek olyan értelemben, hogy a kérelmező érdekeiben bekövetkező súlyos és helyrehozhatatlan kár megakadályozása érdekében azokat az alapkeresetről való döntést megelőzően el kell rendelni, és azoknak az alapkeresetről való döntést megelőzően ki kell fejteniük a joghatásaikat. Ezek konjunktív feltételek, vagyis ha közülük bármelyik nem teljesül, az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet el kell utasítani. Az ideiglenes intézkedésről

határozó bíró adott esetben a fennálló érdekeket is mérlegeli (a Bíróság elnökhelyettesének végzései, Bizottság kontra ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, 14. pont, valamint AGC Glass Europe és társai kontra Bizottság, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 21. pont).

A fumus boni iuris-ról

22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a *fumus boni iuris* feltétele akkor teljesül, ha az ideiglenes intézkedések elrendelését kérő fél által az érdemi kereset alátámasztására felhozott jogalapok közül legalább az egyik első látásra nem tűnik teljesen megalapozatlannak. Ez a helyzet áll fenn többek között akkor, ha az előadott jogalapok egyike olyan összetett jogi kérdés fennállására világít rá, amelynek a megoldása nem egyértelmű, és ezért alapos vizsgálatot igényel, amelyet azonban az ideiglenes intézkedésről határozó bíró nem tud elvégezni, hanem annak az érdemi eljárás tárgyát kell képeznie, vagy ha a felek közötti jogvita olyan jelentős vitás jogi kérdést tár fel, amelynek megoldása elsőre nem nyilvánvaló (a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 67. pont).

23 A jelen összefüggésben azonban az a körülmény, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem inkább a vitatott határozat, mintsem a megtámadott ítélet végrehajtásának felfüggesztésére irányul, hatással van a *fumus boni iuris* fennállásának megítélésére (a Bíróság elnökének végzése, Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 16. pont, és a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Görögország kontra Bizottság, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 21. pont).

24 Bármilyen komolyak legyenek is ugyanis a megtámadott ítélettel szemben a fellebbező által felhozott jogalapok és érvek, önmagukban mégsem elegendőek ahhoz, hogy a vitatott határozat végrehajtásának a felfüggesztését jogilag igazolják. Annak megállapítása érdekében, hogy a *fumus boni iuris* feltétele teljesül, a fellebbezőnek ezenkívül nyilvánvalóvá kell tennie, hogy az említett határozat jogszerűségével szemben a megsemmisítés iránti kereset keretében felhozott jogalapok és érvek első látásra igazolni tudják a kért felfüggesztés elrendelését (a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Görögország kontra Bizottság, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 22. pont).

25 Következésképpen a jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelmet illetően a *fumus boni iuris* fennállása feltételének megítélése során figyelembe kell venni azt a körülményt is, hogy a megtámadott határozatot, amely végrehajtásának a felfüggesztését kérelmezik, mind jogi, mind ténybeli alapon már megvizsgálta uniós bíróság, és úgy ítélte meg, hogy nem megalapozott az e határozat ellen irányuló kereset (a Bíróság elnökének végzése, Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 19. pont). A jelen ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretében az első látásra különösen komolynak tűnő jogalapok érvényesítésének szükségessége tehát többek között abból következik, hogy ezeknek a jogalapoknak alkalmasaknak kell lenniük arra, hogy megdöntsék az elsőfokú eljárás felperese által felhozott érvek érdeme tekintetében a Törvényszék által végzett értékelést (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökének végzése, Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, 20. pont, valamint a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Görögország kontra Bizottság, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, 24. pont).

26 A jelen ügyben a fellebbező a fellebbezésének alátámasztása érdekében három jogalapra hivatkozik. Az első jogalap a Törvényszék által az azon hatáskör meghatározását érintően elkövetett hibán alapul, amely a meghallgatási tisztviselő feladatáról és megbízatásáról szóló határozat 8. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján a meghallgatási tisztviselőt az információk közzétételére vonatkozó döntést illetően megilleti. A második jogalap az EUMSZ 339. cikknek, az [EK 81. és EK 82. cikkben] meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 30. cikkének, az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikke (2) bekezdésének, az emberi jogok és alapvető

szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezmény (kihirdette az 1993. évi XXXI. tv.) (a továbbiakban: EJEE) 8. cikkének, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 7. cikkének a megsértésén alapul. A fellebbező a harmadik jogalapja keretében az indokolási kötelezettségnek, valamint a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvének a megsértésére hivatkozik.

27 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Bíróságnak az első jogalap érdemi kimenetelétől függetlenül határoznia kell a második jogalapról is, mivel a meghallgatási tisztviselő annak eldöntésére vonatkozó hatásköre, hogy a tervezett közzététel tárgyát képező információk üzleti titoknak, vagy mindenesetre bizalmasnak tekintendő információnak minősülnek-e, ami a második jogalap tárgyát képező kérdéskör, azonfelül, hogy a fellebbező által nem vitatott, nyilvánvalóan kétségtelen is.

28 Ezenfelül az ezen második jogalap alátámasztása érdekében kifejtett érvelés legalábbis részben összemosódik a harmadik jogalap keretében előterjesztett érveléssel, így annak a megállapításához, hogy e két jogalap tekintetében fennáll-e a *fumus boni iuris*, azokat együtt kell vizsgálni.

29 Ennek keretében emlékeztetni kell arra, hogy az állítólagosan bizalmas információk ideiglenes védelmére vonatkozó jogvita kapcsán az ideiglenes intézkedésről határozó bíró – mivel ellenkező esetben figyelmen kívül hagyná az ideiglenes intézkedés iránti eljárás magától értetődően járulékos és ideiglenes jellegét – főszabály szerint csak akkor állapíthatja meg a *fumus boni iuris* fenn nem állását, ha a szóban forgó információk nyilvánvalóan nem bizalmas jellegűek (a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 68. pont).

30 Márpedig a második jogalap a megtámadott ítélet 76–127. pontja ellen irányul, melyekben a Törvényszék egyrészt a vitatott információk elavult jellegére tekintettel kizárta azt, hogy azok üzleti titoknak tekinthetők, és másrészt azt, hogy ezen információk mindesetre szolgálati titokként bizalmasnak minősülnének önmagában amiatt, hogy azokat egy vállalkozás önkéntesen közölte a Bizottsággal annak érdekében, hogy az engedékenységi programban részesüljön.

31 A fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 84–86. pontjában tett megállapításokkal ellentétben az említett információk nem veszítették el a bizalmas jellegüket önmagában amiatt, hogy több mint öt éve keletkeztek, és azokat üzleti titkoknak kellett volna tekinteni. E tekintetben a fellebbező azzal érvel, hogy a Törvényszék által hivatkozott ítélkezési gyakorlat a jelen ügyre nem alkalmazható, és ellenkezőleg, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (7) bekezdése szerint gazdasági érdekek képezhetik az információk közzétételének akadályát még 30 éven túl is. A fellebbező álláspontja szerint a vitatott információk még mindig „saját piaci helyzetének lényegi elemét képezik”, már csak azért is, mert bizonyított, hogy azok közzététele a számára súlyos kárt okozhat, amint azt a Törvényszék maga is elismerte a megtámadott ítélet 105. pontjában.

32 Másodszor a vitatott információk mindenesetre bizalmas jellegűnek való minősítése tekintetében a fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 92. és 93. pontjában tett megállapításokkal ellentétben az engedékenység iránti kérelmet előterjesztők nyilatkozatai kivonatainak, valamint az említett nyilatkozatoknak a közzétételére ugyanazokat a kritériumokat kell alkalmazni. Azokat a megfontolásokat tehát, amelyek a Bíróságot a Bizottság kontra EnBW ítéletben (C-365/12 P, EU:C:2014:112) olyan értelmezésére késztették, hogy az lehetővé teszi egy olyan általános vélelem megalapozását, amely szerint a kartellel kapcsolatos eljárásban részt vevő felek kereskedelmi érdekeit sérti, ha az engedékenység iránti kérelmet előterjesztők nyilatkozatait közzéteszik, az ezen nyilatkozatokból származó, és a bizottsági határozat nem bizalmas változatában szó szerinti idézet vagy tartalmi összefoglalás formájában szereplő részek közzétételére is alkalmazni kell. Ez annál is inkább így van, mivel az ilyen részek közzététele megszegi azokat az ígéreteket, amelyeket a Bizottság az engedékenység iránti kérelmet előterjesztők nyilatkozatai tekintetében tett a 2002. évi engedékenységi közlemény 32. pontjában, és a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2006. C 298., 17. o.; a továbbiakban: 2006. évi engedékenységi közlemény) 40. pontjában. Az a különbségtétel tehát, amelyet a Bizottság alkalmaz

egyrészt az engedékenységi kérelmet előterjesztők által benyújtott dokumentumoknak a közzététele, valamint másrészt az e dokumentumokból származó információknak a közzététele között, formalista, és nem csak a Törvényszék ítélkezési gyakorlatával ellentétes, hanem az uniós jog más rendelkezéseivel is.

33 A jelen ügyben továbbá figyelembe kell venni azt, hogy a Bizottság 2007-ben már közzétette a PHP-határozat nem bizalmas változatát, és így már elvégezte a vitatott információk közzététele mellett vagy ellen szóló érdekeknek a megtámadott ítélet 106. pontjában említett mérlegelését. A Bizottság közigazgatási eljárása legkésőbb e közzététellel befejeződött, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 172. pontjában elismerte. Az említett közzététel időpontjától kezdve tehát az 1/2003 rendelet 30. cikke többé nem volt alkalmazható, és az információkhoz biztosított hozzáférésre ezen időponttól kezdődően csupán az 1049/2001 rendeletet kellett alkalmazni.

34 Ezenfelül a megtámadott ítélet 107–111. pontjában tett megállapításokkal ellentétben a fellebbező érdekei objektíve védelemre méltók. A fellebbező számára ugyanis nem az a fontos, hogy elkerülje a kártérítések kifizetését, vagy a Bizottság által a jogsértés megvalósulására vonatkozóan tett megállapítások közzétételét. A fellebbező valójában arra törekszik, hogy biztosítsa azon nyilatkozatainak a 2002. és 2006. évi engedékenységi közleményben előírt védelmét, amelyeket kizárólag az engedékenységi program céljaira készített abban a hitben, hogy e nyilatkozatok bizalmasságát megőrzik, és amelyekkel a fellebbező saját magára nézve terhelő vallomást tett.

35 Végezetül a Törvényszék a megtámadott ítélet 123–127. pontjában tévesen utasította el a fellebbezőnek az EJEE 8. cikkének és a Charta 7. cikkének a megsértésére alapított jogalapját. E tekintetben a fellebbező álltása szerint igen bizonyos, hogy az ezen nyilatkozatok tartalmának a 2002. évi engedékenységi közleménnyel és a Bizottság gyakorlatával ellentétes módon történő közzététele nem tekinthető a kartellben való részvétel előrelátható következményének.

36 A fellebbező a harmadik jogalapjának alátámasztása érdekében előterjesztett érvelése keretében lényegében hozzáfűzi, hogy a Törvényszék megsértette az indokolási kötelezettségét, valamint a bizalomvédelem és a jogbiztonság elvét azáltal, hogy nem vette kellőképpen figyelembe azt a körülményt, hogy a Bizottság már 2007-ben közzétette a PHP-határozat nem bizalmas változatát. A fellebbező álláspontja szerint a Bizottság ezzel a közzététellel úgy határozott, hogy a kitakart információk nem tartoznak a PHP-határozat indokolásának az 1/2003 rendelet 30. cikke értelmében vett fő tartalmához. Ezenfelül, mivel ezen első nem bizalmas változat közzétételét nem minősítették ideiglenesnek, abból azt a következtetést lehetett levonni, hogy a Bizottság véglegesen azt állapította meg, hogy a kitakart részek közzététele nem szükséges. Az ilyen kedvező közigazgatási aktust főszabály szerint nem lehet hatályon kívül helyezni vagy visszavonni, legalábbis amennyiben, amint a jelen ügyben is, azt jogszerűen fogadták el.

37 Végezetül a Bizottság a Törvényszék által a megtámadott ítéletet 155–157. pontjában tett megállapításokkal ellentétben nem volt jogosult arra, hogy a szóban forgóhoz hasonló információk bizalmasságának a megőrzésére vonatkozó gyakorlatát megváltoztassa, mivel az eljárás lezárását követően a Bizottságot kötelezik az engedékenységi közleményei, valamint az 1049/2001 rendelet. A Bizottság legfeljebb arra lehet jogosult, hogy az engedékenységi programját megváltoztassa, és a jövőbeli esetekben csak csekélyebb mértékű védelmet biztosítson az engedékenység iránti kérelmet előterjesztőknek.

38 A Bizottság vitatja a fellebbező által előadott érveket.

39 A második jogalapra válaszul először is azzal érvel, hogy a Törvényszék annak a megállapítására szorítkozott, hogy a fellebbező nem fejtette ki a Törvényszék ítélkezési gyakorlatának megfelelően azokat az indokokat, amelyek miatt a vitatott információk a jelentős mértékű eltelt idő ellenére kivételesen továbbra is a saját vagy valamely harmadik személy piaci helyzetének lényegi elemét képezik, és következésképpen méltóak az 1/2003 rendelet 30. cikkének (2) bekezdésében előírt

védelemre. A Bizottság álláspontja szerint ezek az információk valójában már semmiképpen nem minősülnek szolgálati titoknak, és nem tartoznak a bizalmasság védelmének a körébe, mivel a leírt jogsértési tények kivétel nélkül több mint tíz éve történtek.

40 Másodszor a Bizottság úgy véli, hogy először is a Törvényszék jogosan állapította meg, hogy az 1049/2001 rendelet, valamint az arra vonatkozó ítélkezési gyakorlat a hatályára tekintettel nem alkalmazandó. A jelen ügyben ugyanis nem dokumentumokhoz való hozzáférésről van szó, hanem a Bizottság által a PHP-határozat indokolása keretében tett megállapításoknak a közzétételéről. A Bizottság kontra EnBW ítélet (C-365/12 P, EU:C:2014:112) mindenesetre elismerte, hogy egy intézmény hivatkozhat a dokumentumok bizonyos kategóriáira alkalmazandó általános vélelmekre annak ellenére, hogy ez a lehetőség nem áll rendelkezésre a magánszemélyek számára. Ezenfelül az említett megállapítások közzététele nem sérti a Bizottság semmilyen kötelezettségvállalását. Abban az esetben ugyanis, ha a 2002. évi engedékenységi közlemény 32. pontjának a szövege jogos bizalmat keletkeztetett az ezen közlemény alapján a Bizottsághoz benyújtott dokumentumoknak a bizalmasságát illetően, e rendelkezés semmilyen jogos bizalmat nem alakított ki azt illetően, hogy az ezen dokumentumokban szereplő információkat a Bizottság a PHP-határozat indokolásában nem használja fel a jogsértő tények leírására, és e kontextusban azokat nem hozzák nyilvánosságra. Ezért a dokumentumok, valamint a jogsértő tényeket illetően a Bizottság által tett ténymegállapítások közötti különbségtétel nem formalista.

41 A Törvényszék továbbá figyelembe vett azt, hogy a Bizottság 2007-ben már közzétette a PHP-határozat nem bizalmas változatát. A fellebbező állításaival ellentétben a Törvényszék e tekintetben nem azt állapította meg a megtámadott ítélet 155., 156. és 161. pontjában, hogy a második közzététel a Bizottság „szabad” mérlegelési jogkörének a tárgyát képezi, mivel a Törvényszék kifejezetten hangsúlyozta az e mérlegelési jogkörre vonatkozóan az 1/2003 rendelet 30. cikke (2) bekezdésének második mondatában előírt konkrét korlátot. Ezenfelül az sem állapítható meg, hogy az első ideiglenes közzétételtől kezdődően e rendelet 30. cikke „a továbbiakban nem alkalmazandó”. E rendelkezés szövege nem alapoz meg ilyen korlátozást, és az ellentétes az EUSZ 1. cikk második bekezdésében és az EUMSZ 15. cikk (1) bekezdésében előírt célokkal.

42 Ezenfelül a fellebbezőnek az eljárás jelenlegi szakaszában előadott állítása, mely szerint a számára nem az a fontos, hogy elkerülje a kártérítések kifizetését vagy a Bizottság által a jogsértés megvalósulására vonatkozóan tett megállapítások közzétételét, ellentmond az elsőfokú eljárásban kifejtett érvelésének, amelyet a megtámadott ítélet 83. pontja foglal össze.

43 Végezetül a Törvényszék jogosan utasította el az EJEE 8. cikkének és a Charta 7. cikkének a megsértésére alapított jogalapot. Bár a magánélet védelméhez való, e rendelkezések által előírt jog főszabály szerint a jóhírnév és a becsület védelméhez való jogot ugyanúgy magában foglalja, mint a magánjellegű adatok védelméhez való jogot, az Emberi Jogok Európai Bírósága megállapította, hogy az említett 8. cikk nem nyújt védelmet a jóhírnév olyan sérelme ellen, amely az adott személy saját cselekedeteiből, mint például a büntetőjogi jogsértés, előreláthatóan következik. Ez a megállapítás *mutatis mutandis* alkalmazható az uniós versenyjog megsértésének előrelátható következményeire. E feltételek mellett a fellebbezőnek a PHP-határozatban megállapított jogsértés elkövetésétől kezdődően számítania kellett arra, hogy a jogsértés lelepleződése és az azt érintő felelősségre vonás esetén a saját cselekedeteinek a részleteit nyilvánosságra hozzák, amennyiben azok a jogsértés megállapítása tekintetében relevánsak voltak.

44 A harmadik jogalapot illetően a Bizottság arra hivatkozik, hogy a PHP-határozat nem bizalmas változatának a 2007-ben való közzétételével nem gyakorolta visszavonhatatlanul az azon kérdést érintő mérlegelési jogkörét, hogy e határozatnak mely részeit kell közzétenni. Ezen első közzététellel valójában sem kifejezetten, sem hallgatólagosan nem jelentette ki, hogy lemond a PHP-határozat részletesebb, nem bizalmas változatának a későbbi közzétételéről. A későbbi közzététel szükségességét az igazolja, hogy az információk bizalmassága ideiglenes jellegű, ami bizonyos idő elteltével új értékelést tehet szükségessé. Ezért téves különösen azt állítani, hogy a Bizottság úgy határozott, hogy a kitakart

információk nem képezik részét e határozat fő tartalmának, így azok közzététele nem szükséges ahhoz, hogy a nyilvánosság tájékozódáshoz fűződő érdekének megfeleljenek. A valóságban a Bizottság annak elhatározására szorítkozott, hogy az említett határozatnak először a lényegében nem vitatott, és üzleti titkoktól mentes részeit teszi közzé annak érdekében, hogy a későbbiekben részletesen megvizsgálhassa az érdekelt felek azon érveit, amelyek szerint a többi rész ilyen üzleti titoknak minősül. A Bizottság nem hozott vagy fejezett ki – sem kifejezetten, sem hallgatólagosan – olyan döntést, amely szerint a határozat többi része nem képezi a fő tartalom részét, vagy e részeknek nem szükséges a közzététele.

45 Végezetül a Törvényszék a megtámadott ítélet 161. pontjában jogosan állapította meg, hogy önmagában az a körülmény, hogy a Bizottság 2007-ben közzétette a PHP-határozat első nem bizalmas változatát, és azt nem minősítette ideiglenesnek, a megtámadott ítélet 135. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében nem nyújthatott semmilyen konkrét ígéretet arra vonatkozóan, hogy a Bizottság később nem fogja közzétenni az említett határozat új, részletesebb, nem bizalmas változatát.

46 A fentiekre tekintettel megállapítható, hogy a fellebbező a megtámadott ítélettel szemben alapvetően azt a kifogást fogalmazza meg, hogy nem állapította meg, hogy a valamely vállalkozás által az engedékenységi program keretében benyújtott dokumentumokhoz való hozzáférés, valamint az ezen dokumentumok tartalmának a kivonatos közzététele – akár szó szerinti idézet, akár tartalmi összefoglalás formájában – lényegében ugyanarra az eredményre vezet, azaz ugyanazokat az információkat teszi hozzáférhetővé harmadik személyek számára. Az ilyen közzétételnek ezért az említett hozzáférhetővé tételhez hasonlóan főszabály szerint tilosnak kell lennie, mivel vélelmezni kell, hogy az ugyanúgy sértheti az érintett vállalkozások kereskedelmi érdekeit. Ez még inkább igaz a jelen esetben, mivel a Bizottság a fellebbező kifogásait követően már eltekintett a vitatott információk közzétételétől, így a fellebbező jogosan számíthatott arra, hogy ezen információk bizalmas jellegéről végleges határozat született.

47 A Bizottság által előterjesztett érvek értékétől függetlenül, mely érvek megalapozottságát az érdemben eljáró bíróságnak kell vizsgálnia, meg kell állapítani, hogy olyan összetett jogi kérdésről van szó, amelynek a megoldása nem egyértelmű, következésképpen nem áll fenn a szóban forgó információk bizalmas jellegének nyilvánvaló hiánya.

48 Meg kell ugyanis állapítani először is azt, hogy a Bíróság még nem határozott arról a kérdésről, hogy mely kritériumokat kell figyelembe venni annak megállapításához, hogy az adott információ üzleti titoknak minősül-e, és – amint azt a Törvényszék elnökének az Evonik Degussa kontra Bizottság végzése (T-341/12 R, EU:T:2012:604, 44. pont) szintén megállapította – a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló információk állítólagosan bizalmas jellegének a kérdéséről sem.

49 A felek által konkrétan felvetett érvek tekintetében a következőket kell megállapítani.

50 Először is igaz, hogy amint azt a Bizottság is állítja, az információknak az 1/2003 rendelet 30. cikke szerinti nyilvánosságra hozatala, és az 1049/2001 rendelet értelmében vett, a dokumentumokhoz való hozzáférés joga jogilag eltér egymástól. Amennyiben azonban, amint azt a fellebbező állítja, a vitatott nyilvánosságra hozatal dokumentumok kivonatát érinti, úgy tűnik, hogy e nyilvánosságra hozatal funkcionális szempontból hasonló helyzetet eredményez, mint az e dokumentumokhoz való hozzáférés. E közzététel ugyanis az információk nyilvánosságra hozatalának a jogalapjától függetlenül szükségszerűen azzal jár, hogy harmadik személyek tudomást szereznek ezen információkról, melyek bizalmas jellegének védelme így megszűnik (lásd analógia útján: Bizottság kontra EnBW ítélet, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 89. pont).

51 Ez annál is inkább igaz, mivel a Bizottság érvelésével ellentétben a fellebbező semmilyen módon nem kifogásolja, hogy az említett intézmény közzétette a saját ténybeli megállapításait, amelyek a PHP-határozat alapjául szolgáltak. A fellebbező valójában kifejezetten elismeri a Bizottság e tekintetben fennálló jogát. Ezzel szemben vitatja a Bizottság arra vonatkozó jogkörét, hogy a szóban

forgó dokumentumoknak a néhol szó szerinti idézet, néhol tartalmi összefoglalás formájában megjelenő kivonatát közzétegye, és ezáltal szövegesen megjelenítse azokat a nyilatkozatokat, amelyeket a fellebbező engedékenység iránti kérelmet előterjesztőként készített.

52 Márpedig ilyen körülmények között igaz, hogy az iratokhoz az 1049/2001 rendelet alapján való hozzáférést érintő ítélkezési gyakorlat közvetlenül nem alkalmazható. Nem zárható ki azonban, hogy ezzel szemben relevánsak azok az értékelések, amelyek a Bíróságot ezen ítélkezési gyakorlat keretében annak a megállapítására vezették, hogy a Bizottság jogosan vélelmezte, hogy az EUMSZ 101. cikk alkalmazására vonatkozó eljárást érintő iratanyagban szereplő dokumentumok nyilvánosságra hozatala főszabály szerint sérti az ilyen eljárásban részt vevő vállalkozások kereskedelmi érdekeinek a védelmét.

53 A Bíróság ugyanis megállapította, hogy az ilyen dokumentumokhoz való általános hozzáférés – még attól a ténytől függetlenül is, hogy e dokumentumokat a Bizottsággal az engedékenységi program keretében önkéntesen közölték – veszélybe sodorná az uniós jogalkotó által az 1/2003 rendeletben, valamint a Bizottság által az [EK 81.] és [EK 82. cikk] alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendeletben (HL L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás: 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) a következők között biztosítani kívánt egyensúlyt: egyfelől az érintett vállalkozások azon kötelezettsége, hogy a Bizottsággal esetlegesen érzékeny kereskedelmi információkat közöljenek azzal a céllal, hogy a Bizottság feltárhassa a kartell fennállását, és értékelhesse az EUMSZ 101. cikkel való összeegyeztethetőségét, másfelől pedig a Bizottság részére ily módon továbbított információkat – szakmai titok és üzleti titok címén – megillető megerősített védelem garanciája (Bizottság kontra EnBW ítélet, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 90. és 97. pont).

54 Márpedig nem tűnik eleve kizárhatónak, hogy az érintett dokumentumok kivonatának a PHP-határozat nem bizalmas változatában való nyilvánosságra hozatala nem járhat ugyanazokkal a hatásokkal, mivel az lényegében az e dokumentumokhoz való általános – jóllehet részleges – hozzáférésnek felelne meg.

55 Ha ez az eset állna fenn, akkor a Bizottság által megfogalmazott álláspontt ellentétben nem arról lenne szó, hogy magánszemély számára lehetővé teszik azt, hogy a kizárólag a Bizottság javára elismert vélelemre hivatkozzon, hanem annak az analógia útján történő elismeréséről, hogy azok a megfontolások, amelyekre a Bíróság e vélelmet alapította, alkalmazandók egy hasonló helyzetre, és esetlegesen egy olyan tükörképszerű vélelemnek az említett megfontolásokra való alapításáról, amely szerint az érintett vállalkozásoknak főszabály szerint jogukban áll arra számítani, hogy – az említett vélelem megdöntésének az esetét kivéve – az engedékenységi politika keretében szolgáltatott információk a szolgálati titok körébe tartoznak.

56 Mindent egybevetve, amint arra a fellebbező emlékeztet, e tekintetben releváns lehet a tagállamok és az Európai Unió versenyjogi rendelkezéseinek megsértésén alapuló, nemzeti jog szerinti kártérítési keresetekre irányadó egyes szabályokról szóló, 2014. november 26-i 2014/104/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 349, 1. o.) (26) preambulumbekezdése, amely szerint az engedékenységi program védelme érdekében a közzétételből kifejezetten kizártak „az engedékenységi nyilatkozatból [...] származó [...] szó szerinti idézetek”, valamint maguk a nyilatkozatok.

57 Másodszor a fellebbező által a második és a harmadik jogalapjának alátámasztása érdekében előterjesztett érveket illetően, melyek szerint a Törvényszék megsértette a bizalomvédelem elvét annak megállapításával, hogy a vitatott információk közzététele nem ellentétes a Bizottság által az engedékenység iránti kérelmet előterjesztők tekintetében a 2002. évi engedékenységi közlemény 32. pontjában és a 2006. évi engedékenységi közlemény 40. pontjában tett ígérettel, meg kell állapítani, hogy az a megkülönböztetés, amelyet a Bizottság alkalmazni látszik a szóban forgó dokumentumok és az abban foglalt információk között, és nem pedig a dokumentumok, valamint a Bizottság által az e dokumentumok tartalma alapján tett ténymegállapítások között, nem feltétlenül indokolt, különösen abban az esetben, ha a szóban forgó információkat az említett dokumentumok kivonatos formájában közlik.

58 A szolgálati titok védelme ugyanis azokra az információkra terjed ki, amelyek ilyen védelmet érdemelnek, és az annak tilalmában konkretizálódik, hogy harmadik személyek számára hozzáférhetővé tegyék az ilyen információk hordozóját, mint például valamely dokumentumot. Másként fogalmazva úgy tűnik, hogy valamely dokumentum bizalmassága csupán az abban foglalt információk jellemzőitől és természetétől függ. Amint a fellebbező megállapítja, úgy tűnik, hogy ez a következtetés vonható le többek között a 773/2004 rendelet 16. cikkének (1) bekezdéséből, amely olyan „információ[kra], a dokumentumokat is beleértve" utal, amelyeket a Bizottság nem közölhet, és nem tehet hozzáférhetővé.

59 Ha azt a megkülönböztetést, amelyet a Bizottság alkalmazni tűnik a szóban forgó dokumentumok és az abban foglalt információk között, megalapozatlannak kell tekinteni, nem zárható ki, hogy – amint azt a fellebbező állítja – a bizalmas dokumentumok kivonatai tekintetében ugyanazt a bánásmódot kell biztosítani, mint amelyet ezen dokumentumok tekintetében többek között a 2002. és 2006. évi engedékenységi közlemény a 32., illetve a 40. pontjában előír.

60 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ha a Bizottság a gazdasági szereplők tekintetében külső joghatások keletkeztetésére irányuló, olyan magatartási szabályokat közöl, mint a 2002. és 2006. évi engedékenységi közleményben foglalt szabályok, ezektől valamely adott esetben nem térhet el anélkül, hogy olyan magyarázatot ne adna, amely összeegyeztethető az egyenlő bánásmód elvével. A Bizottság ugyanis az ilyen magatartási szabályok elfogadásával és azok közzététele útján annak kijelentésével, hogy ezentúl e szabályokat fogja alkalmazni az általuk érintett esetekre, korlátozza magát mérlegelési jogköre gyakorlásában, és nem térhet el e szabályoktól anélkül, hogy ne tenné ki magát adott esetben felelősségre vonásnak az általános jogelveknek, mint az egyenlő bánásmód vagy a bizalomvédelem elvének a megsértése címén (lásd analógia útján: Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209–211. pont, és Quinn Barlo és társai kontra Bizottság ítélet, C-70/12 P, EU:C:2013:351, 53. pont).

61 Márpedig a 2002. évi engedékenységi közlemény 32. és 33. pontjában a Bizottság úgy ítélte meg, hogy „azoknak a dokumentumoknak a bármely időpontbeli nyilvánosságra hozatala, amelyeket e közleménnyel összefüggésben kap, általában ellentétes lenne a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az [1049/2001 rendelet] 4. cikkének (2) bekezdése szerinti védelmével", és „[a] Bizottsághoz e közleménnyel kapcsolatban intézett bármely írásos nyilatkozat a Bizottság iratainak részét képezi. Azt nyilvánosságra hozni vagy más célokra használni, mint az EK-Szerződés 81. cikkének végrehajtása, nem szabad." Ugyanígy a 2006. évi engedékenységi közlemény 40. pontjában a Bizottság megállapította, hogy „azoknak a dokumentumoknak és írásbeli vagy felvett nyilatkozatoknak a nyilvánosságra hozatala, amelyeket e közleménnyel összefüggésben kap, ellentétes lenne bizonyos magán-, illetve közérdekekkel, mint például a helyszíni vizsgálatok és vizsgálati tevékenységek céljának az [1049/2001 rendelet] 4. cikke szerinti védelmével, a határozat elfogadása után is", és ily módon a dokumentumok bizalmasságának fenntartására vonatkozó okok körét kifejezetten kiterjesztette az említett 4. cikk által védett egyéb érdekekre, ideértve tehát az említett cikk (2) bekezdésének első francia bekezdésében említett kereskedelmi érdekeket is.

62 Az a körülmény, hogy az említett közlemények a 31., illetve a 39. pontban azonos kijelentést tartalmaznak, amely szerint „[a]z a tény, hogy biztosított a bírság alóli mentesség vagy a bírság csökkentése, nem védi meg a vállalkozást az [EK] 81. [cikknek] megsértésében való részvételéből eredő polgári jogi következményektől", önmagában nem tűnik elégnek annak a kizárásához, hogy az érintett vállalkozások bízhassanak a szóban forgó dokumentumok bizalmasságában. Többek között ezen kijelentés általános jellegére tekintettel ugyanis úgy tűnik, hogy az annak megállapítására szorítkozik, hogy az említett közleményekben előírt kedvezmények megszerzése – különösen az érintett vállalkozásoknak a versenyjogi jogsértés miatti közigazgatási jellegű felelősséget érintő következmények tekintetében – nem csökkentheti ezen vállalkozások polgári jogi felelősségét, és nem tűnik úgy, hogy e megállapítás azt jelentené, hogy a Bizottság közzéteszi e vállalkozások azon szolgálati titkait, amelyek az e felelősségnek a nemzeti bíróságok által történő megállapításakor bizonyítékokat képezhetnek.

63 Mindent egybevetve ez ellentétesnek tűnne „A kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény módosítása” című bizottsági közleménnyel (HL 2015. C 256., 1. o.) módosított, 2006. évi engedékenységi közlemény 35a. pontjával, amely szerint „a Bizottság semmilyen esetben nem továbbít társasági engedékenységi nyilatkozatot a nemzeti bíróságoknak [az EUMSZ] 101. vagy [az EUMSZ] 102. [cikk] megsértésén alapuló kártérítési keresetek vonatkozásában történő felhasználásra”.

64 A fentiekre tekintettel nem zárható ki eleve, hogy valamely vállalkozás számíthat arra, hogy a Bizottság nem hozza nyilvánosságra teljes mértékben vagy részben a szóban forgó dokumentumokat oly módon, hogy azokat harmadik személyekkel közli, vagy azokat az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító határozat nem bizalmas változatában kivonatos formában nyilvánosságra hozza.

65 Mindenesetre még ha feltételezzük is, hogy a Bizottság az 1/2003 rendelet 30. cikke alapján valóban közzéteheti a vitatott információkat, nem zárható ki, hogy a Bizottság tekintetében fennáll az a követelmény, hogy még a vállalkozások jogos bizalmát esetlegesen megalapozó ígéretek hiánya ellenére is egyértelmű és pontos útmutatásokkal szolgáljon a határozathozatali gyakorlatáról, és amennyiben ezt nem tette meg, az egyértelműséget nélkülöző szabályok esetleges tisztázása ne a jogalanyok és a megfelelő ügyintézés hátrányára történjen, hanem olyan új szabályok elfogadása útján, amelyek a jövőbeni esetekre alkalmazandóak, és kellő mértékben egyértelműek.

66 Ez a jelen ügyben különösen szükséges, tekintve, hogy a Bizottság már közzétette a PHP-határozat nem bizalmas változatát. Márpedig e közzététel során a Bizottság figyelembe vette a fellebbező kifogásait, és nem hozta nyilvánosságra azoknak az információknak a többségét, amelyek bizalmas kezelését a fellebbező kérte.

67 Igaz, hogy amint azt a Bizottság állítja, ezen intézmény nem határozott a fellebbező kifogásairól. A PHP-határozat nem bizalmas változatát azonban, amint az a megtámadott ítélet 160. pontjából következik, nem ideiglenes jelleggel tették közzé, és e határozat lezárta a közigazgatási eljárást.

68 E feltételek mellett felmerülhet az 1/2003 rendelet 30. cikkének a későbbi közzétételre való alkalmazhatóságára vonatkozó kérdés, legalábbis abban a tekintetben, hogy lehetősége van-e a Bizottságnak arra, hogy az említett nem bizalmas változatnak egy részletesebb változatát közzétegye annak kifejtése nélkül, hogy milyen indokok miatt szükséges e közzététel ilyen hosszú idővel az első közzétételt követően.

69 A fenti megfontolásokra tekintettel nem áll fenn nyilvánvalóan a vitatott információk bizalmas jellegének hiánya.

70 Ezenfelül, mivel e megfontolások relevánsak a meghallgatási tisztviselő által elvégzett és a megtámadott határozatban foglalt értékelések, tehát a megsemmisítés iránti kereset értékelése tekintetében is, azok elegendőek ahhoz, hogy a *fumus boni iuris* fennállása a jelen végzés 23–25. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlattal összhangban megállapításra kerüljön.

A sürgősségről

71 Annak megállapítása tekintetében, hogy a kért ideiglenes intézkedések sürgősek-e, a fellebbező először is azt állítja, hogy ehhez azt az előfeltevést kell alapul venni, hogy a vitatott információk az EUMSZ 339. cikk, az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése, az EJEE 8. cikke, és a Charta 7. cikke értelmében bizalmasnak minősülnek. Mivel ugyanis a fellebbező által előterjesztett fellebbezés kifejezetten a megtámadott ítélet azon része ellen irányul, amelyben a Törvényszék kizárta azt, hogy az említett információk az e rendelkezések által előírt védelem tárgyát képezik, a Bíróságnak csupán az érdemi eljárás során kell határoznia e kérdésről.

72 A fellebbező tehát ezen alapfeltevésből kiindulva állítja azt, hogy a vitatott információk közzététele számára súlyos és helyrehozhatatlan kárt okoznának.

73 Konkrétabban e kár súlyosságát illetően a fellebbező megállapítja, hogy az említett információk közzétételének eredményeképpen helyreállíthatatlanul elveszne az információk bizalmasságához kapcsolódó érték, és arra a fellebbező ellen megindított kártérítési eljárások keretében hivatkozni lehetne, és ez az ügyfeleivel való kapcsolatai keretében a jóhírnevének kárt okozna. Ezenfelül, mivel az említett közzétételt az interneten tervezik véghezvinni, az azzal a következménnyel járna, hogy a vitatott információk a közzététel időpontjától kezdve a fellebbező ügyfeleinek, versenytársainak és szállítóinak, valamint a pénzügyi elemzőknek és a nyilvánosságnak a rendelkezésére állna, és az említettek ezen információkhoz hozzáférhetnének, valamint azokat szabadon felhasználhatnák.

74 Az állítólagos kár helyrehozhatatlan jellegét érintően a fellebbező először is előadja, hogy az általa a vitatott információk közzétételének az eredményeképpen elszenvedett kárt – akár a jóhírnevéhez kapcsolódó nem vagyoni kárról, akár vagyoni károkról legyen szó – még abban az esetben sem lehetne helyrehozni, ha a fellebbezésének helyt adnának. Először is ugyanis az említett információknak az azokat megtekintő személyek általi megismerését nem lehet meg nem történtté tenni. Ezen túlmenően a nem vagyoni kár a természeténél fogva pénzben nem kompenzálható. Végezetül a vagyoni károkat nem lehet megfelelő módon meghatározni és számszerűsíteni, mivel azok mind a természetüket, mind a terjedelmüket tekintve változóak.

75 A Bizottság álláspontja szerint az az előfeltevés, amelyre a fellebbező az érvelését alapítja, és amely szerint a vitatott információk a tartalmukat tekintve bizalmasak, nem megalapozott. A Törvényszék ugyanis már határozott e kérdésről, megállapítva, hogy ezen információk elavultnak tekintendők, és mivel a fellebbező nem fejtette ki, hogy miért lenne továbbra is igazolt az, ha kivételesen azok továbbra is részesülnének az 1/2003 rendelet 30. cikkének (2) bekezdésében biztosított védelemben, az említett információk nem méltók a védelemre. A fellebbező ezért nem hivatkozhat a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzésére (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), mivel az ezen végzés alapjául szolgáló ügyben érintett információk olyan sajátos kereskedelmi információk voltak, amelyek a tartalmuk miatt a szolgálati titok körébe tartozhattak, míg a jelen ügyben az állítólagos kár nem a vitatott információk tartalmából származik, hanem olyan külső okokból, mint például a jogos bizalom, amelyet a fellebbező az állítása szerint a Bizottság gyakorlata és közleményei alapján táplált.

76 Konkrétabban a Bizottság két olyan kárt azonosít, amelyet a fellebbező az állítása szerint a vitatott információk közzétételének az eredményeképpen szenved el, és megállapítja, hogy ezek közül az egyik kár súlyossága sem tekinthető a jogilag megkövetelt módon bizonyítottnak.

77 A polgári eljárások keretében történő esetleges elmarasztalásokhoz kapcsolódó pénzügyi terhek tekintetében a Bizottság egyrészt azt állítja, hogy ezen állítólagos kár meghatározó oka nem az említett közzététel, hanem a fellebbezőnek a Bizottság által a PHP-határozatban megállapított jogsértésben való részvétele. Másrészt a valamely kartellben bizonyítottan résztvevő vállalkozásnak a kártérítési keresetek elkerüléséhez fűződő érdeke nem méltó védelemre.

78 A fellebbező arculata tekintetében jelentkező negatív hatásokat érintően a Bizottság azzal érvel, hogy ilyen hatások közvetlenül következnek a PHP-határozat első nem bizalmas változatának a 2007-es közzétételéből is, és mindenesetre azok nem érik el az ideiglenes intézkedések elrendelésének az igazolásához szükséges súlyossági mértéket. A Bizottság hozzáfűzi, hogy a fellebbező a jogsértési tények további részletei közzétételének az elkerülésére vonatkozó törekvései tekintetében nem hivatkozhat semmilyen különleges védelemre méltó érdekre, és ez még inkább igaz azt tekintve, hogy a tervezett közzététel által érintett részek nem tartalmaznak olyan értékítéletet, amely a fellebbező becsmérlésére vagy a jóhírnevének a súlyos megsértésére alkalmas lenne.

79 A fellebbező által hivatkozott kár visszafordíthatatlan jellegét érintően a Bizottság elismeri, hogy a szóban forgó információkat az elolvasásukat követően az emlékezet vagy a címzett informatikai tárolóeszköze még akkor is megőrizné, ha a közzétételt a későbbiekben visszavonnák. Ez azonban a jelen ügyben nem tűnik meghatározónak, mivel a fellebbezés nem vitatja a Törvényszék által a megtámadott ítélet 84–86. pontjában elvégzett azon értékelést, amely szerint ezen információk nem tartalmaznak olyan, kereskedelmi szempontból érzékeny tartalmú elemet, amely a közzététel esetén a fellebbező kereskedelmi partnereinek és versenytársainak előnyöket biztosítana.

80 A kártérítési perekben való elmarasztalás fokozott kockázatát illetően a Bizottság egyrészt emlékeztet arra, hogy a vagyoni kár csak kivételesen minősülhet helyrehozhatatlannak, mivel az vagyoni ellentételezés tárgyát képezheti. Különösen igaz ez abban az esetben, ha a kért ideiglenes intézkedés hiányában a fellebbező olyan helyzetbe kerülne, amely magát a létezést veszélyeztethetné, vagy visszafordíthatatlanul módosíthatná a piaci részesedését. Márpedig a fellebbező a kérelmében még csak nem is állította, hogy a tervezett közzététel veszélyeztetné a létezését, vagy visszafordíthatatlanul a piaci részesedésének az elveszítéséhez vezetne. Másrészt a Bizottság úgy véli, hogy a fellebbező állításaival ellentétben a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzése (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) nem releváns a fellebbező által a kártérítési perek eredményeképpen elszenvedett vagyoni kár megfelelő meghatározása vagy számszerűsítése lehetetlenségének a megállapításához. E végzésben ugyanis a Bíróság elnökhelyettese azt mondta ki, hogy lehetetlen megállapítani, hogy összesen hány személy ismerte meg a közzétett információkat, és milyen minőségben, és így nem lehet felmérni azt a konkrét hatást, amelyet ezen információk közzététele az érintett vállalkozás kereskedelmi és üzleti érdekeire gyakorolhatott, tekintettel többek között arra a körülményre, hogy az említett végzés alapjául szolgáló ügy által érintett információk kereskedelmi szempontból érzékenyek voltak, így azok szigorú értelemben üzleti titoknak minősültek. Ezzel szemben a Bizottság álláspontja szerint a fellebbező által a jelen ügyben hivatkozott vagyoni károk csupán a versenyjogi jogsértésből eredő kártérítési keresetekhez vagy megtérítés iránti keresetekhez kapcsolódnak. Következésképpen tekintettel arra, hogy nem lehetetlen azon személyek körének a meghatározása, akik a kartell sértettjeiként a fellebbező ellen kártérítési keresetet indíthatnak, a fellebbező által elszenvedett kár megfelelően meghatározható és számszerűsíthető. Az állítólagos vagyoni kár mindenesetre nagy mértékben hipotetikus, mivel lehetetlen előrelátni, hogy a vitatott információk esetleges felhasználása milyen hatással jár a fellebbező ellen folyamatban lévő vagy esetlegesen megindított polgári eljárásokra.

81 A Bizottság végezetül úgy véli, hogy mivel a fellebbező arculatának az állítólagos sérelméből eredő hivatkozott kár nem súlyos, nem szükséges vizsgálni, hogy a jóhírnév ehhez hozzájáruló sérelme, melyet a szóban forgó információk közzététele okozhat, helyrehozhatatlannak minősülhet-e.

82 Annak ellenőrzéséhez, hogy a kért ideiglenes intézkedések sürgősek-e, emlékeztetni kell arra, hogy az ideiglenes intézkedés iránti eljárás célja a jövőbeli végleges határozat teljes hatékonyságának biztosítása annak elkerülése érdekében, hogy a Bíróság által nyújtott védelemben hézag keletkezhessen. E cél elérése érdekében az ideiglenes intézkedés iránti kérelem sürgősségét annak alapján kell megítélni, hogy az ideiglenes döntés meghozatala szükséges-e azért, hogy elkerülhető legyen, hogy az ideiglenes intézkedést kérő félnek súlyos és helyrehozhatatlan kára keletkezzen (a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro kontra Bizottság, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 A jelen ügyben a fellebbező a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzésére (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) hivatkozva azt állítja, hogy a vitatott információk közzététele a számára önmagában az információk természete miatt kárt okozhat a számára.

84 Meg kell állapítani, hogy egyrészt a fellebbező a Bizottság által állítottakkal ellentétben a fellebbezése keretében vitatta a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 84–127. pontjában foglalt azon értékelését, amely szerint a vitatott információk nem minősülnek üzleti titoknak, és szolgálati titoknak sem, és

másrészt, amint az a jelen végzés 46–69. pontjából kitűnik, az e tekintetben releváns fellebbezési jogalapok alátámasztása érdekében előterjesztett érvek *prima facie* vizsgálata alapján nem vonható le az a következtetés, hogy nyilvánvalóan fennáll ezen információk bizalmas jellegének a hiánya.

85 Következésképpen a jelen ügy sürgősségének az értékeléséhez ugyanabból az előfeltevésből kell kiindulni, mint amelyből hasonló okok miatt a Bíróság elnökhelyettesének a Bizottság kontra Pilkington Group végzése (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 38. és 47. pont) alapjául szolgáló ügyben eljáró, ideiglenes intézkedésről határozó bíró is kiindult, amely szerint a vitatott információk szolgálati titoknak minősülnek (lásd *a contrario*: a Bíróság elnökhelyettesének végzése, AGC Glass Europe és társai kontra Bizottság, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 29–33. pont).

86 Márpedig ezen előfeltevésből kiindulva a vitatott információk közzététele szükségszerűen jelentős kárt okozna a fellebbezőnek.

87 Amint ugyanis az említett végzés alapjául szolgáló ügy által érintett információk is, azok az információk, amelyeknek a bizalmasságát a fellebbező állítja, amint azt a megtámadott ítélet 104. pontjából következik, alapvetően a fellebbezőnek a PHP-határozatban megállapított jogsértés keletkezésében és folytatásában betöltött szerepére vonatkoznak, és részletesen felfedik azokat az összejátszásra irányuló kapcsolatfelvételeket, illetve versenyellenes megállapodásokat, amelyekben a felperes részt vett, megemlítve többek között az e kapcsolatfelvételekkel vagy megállapodásokkal érintett termékek neveit, az alkalmazott árakra vonatkozó számszerű adatokat, valamint a résztvevők által az árakat és a piaci részesedések felosztását illetően követett célkitűzéseket (lásd analógia útján: a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 47. pont).

88 Ezenfelül maga a Törvényszék is elismerte a megtámadott ítélet 105. pontjában, hogy azon információk közzététele, amelyeknek a bizalmas kezelését a fellebbező kérte, a számára komoly károkat okozhat.

89 Mindent összevetve a Bizottság azon érve, amely szerint az ilyen kár nem veszélyezteti a fellebbező védelemre méltó érdekét, nem meggyőző, mivel azt állítja, hogy a vitatott információk a természetüknél fogva nem méltóak a szolgálati titokként történő védelemre.

90 A vitatott közzététel visszafordíthatatlan jellege tekintetében valóban nyilvánvaló, hogy a vitatott határozat megsemmisítése nem fordíthatja meg szóban forgó információk közzétételének a hatásait, mivel nem tehető meg nem történtté az, hogy az e határozatot elolvasó személyek megismerik ezeket az információkat (lásd analógia útján: a Bíróság elnökhelyettesének végzései, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 48. pont, és AGC Glass Europe és társai kontra Bizottság, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 35. pont).

91 Márpedig a fellebbező álláspontja szerint az említett információk közzétételének a visszafordíthatatlansága miatt az e közzététel által a számára okozott károk helyrehozhatatlan jellegűek. E tekintetben lényegében két olyan kártípusra hivatkozik, amely a vitatott információk közzétételéből következik. Egyrészt vagyoni jellegű károkat szenved el, mivel az említett információk felhasználhatók az ellene folyó kártérítési eljárásokban, és mindenesetre azok hozzáférhetővé válnak a széles nyilvánosság számára, amely az információkat szabadon felhasználhatja, és másrészt nem vagyoni kára keletkezik a jóhírneve tekintetében felmerülő negatív következményekkel összefüggésben.

92 Anélkül, hogy szükséges lenne annak a vizsgálata, hogy ezen állítólagos nem vagyoni kár helyrehozhatatlan-e, elég az első hivatkozott kártípus tekintetében emlékeztetni arra, hogy igaz, hogy a vagyoni jellegű kár – kivételes körülmények fennállása kivételével – nem tekinthető helyrehozhatatlannak, mivel a vagyoni ellentételezés főszabály szerint még arra is alkalmas, hogy a károsult személy számára helyreállítsa a kár bekövetkezése előtti helyzetet. Ettől eltérő azonban a

helyzet, és az említett kár helyrehozhatatlannak tekinthető abban az esetben, ha az nem számszerűsíthető (a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 50–52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

93 Márpedig mivel a fellebbező arra hivatkozik, hogy a vitatott információk közzététele az ellene benyújtott kártérítési keresetek keretében fokozott kockázathoz vezetne, emlékeztetni kell arra, hogy a vagyoni jellegű kárnak egy esetleges kártérítési kereset keretében történő helyrehozatalához fűződő bizonytalanságot önmagában nem lehet olyan körülménynek tekinteni, amely alkalmas az ilyen kárnak – a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében vett – helyrehozhatatlan jellege bizonyítására. Az ideiglenes intézkedés iránti eljárás szakaszában ugyanis a vagyoni jellegű kár olyan esetleges kártérítés iránti kereset útján történő utólagos helyrehozatalának lehetősége, amelyet a megtámadott jogi aktus megsemmisítését követően indítanak, szükségképpen bizonytalan. Márpedig az ideiglenes intézkedés iránti eljárás nem arra irányul, hogy ezen bizonytalanság elhárítása érdekében a kártérítési kereset helyébe lépjen, mivel célja pusztán az, hogy biztosítsa a teljes érvényesülését annak a jogerős határozatnak, amelyet a jövőben fognak meghozni az ügy érdemére vonatkozó eljárásban, amelyben az ideiglenes intézkedés iránti kérelmet előterjesztették, és amely a jelen ügyben egy megsemmisítés iránti kereset nyomán indult (a Bíróság elnökhelyettesének végzései, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 53. pont, és AGC Glass Europe és társai kontra Bizottság, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, 56. pont).

94 Ezzel szemben nem ez a helyzet akkor, ha az ideiglenes intézkedésről határozó bíró által elvégzett értékelésből egyértelműen kitűnik, hogy a hivatkozott kár – a jellegére és bekövetkezésének előrelátható módjára tekintettel – bekövetkezése esetén nem azonosítható és számszerűsíthető megfelelő módon, és ezért a gyakorlatban a kártérítési kereset nem teszi lehetővé a helyreállítását. Ez a helyzet állhat elő többek között a jelen ügyben szereplőkhöz hasonló adatokkal kapcsolatos, állítólagosan bizalmas sajátos kereskedelmi információk – így különösen a jogsértés által érintett termékek neve, az alkalmazott árakra vonatkozó számszerű adatok, valamint a résztvevők által az árakat illetően követett célkitűzések – közzététele kapcsán (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 54. pont).

95 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az a kár, amelyet a fellebbező elszenvedhet az állítólagos üzleti titkainak vagy az őt érintő, mindenesetre a szolgálati titkok körébe tartozó információknak a közzététele miatt, mind a természetét, mind pedig a terjedelmét tekintve eltérő lenne annak függvényében, hogy az utóbbiakat megismerő személyek az ügyfelei, a versenytársai, a szállítói, vagy pénzügyi elemzők, illetve a széles nyilvánossághoz tartozó személyek. Lehetetlen ugyanis megállapítani, hogy összesen hány személy ismerte meg ténylegesen a közzétett információkat, és milyen minőségben, és így nem lehet felmérni azt a konkrét hatást, amelyet ezen információk közzététele a fellebbező kereskedelmi és üzleti érdekeire gyakorolhatott (lásd ebben az értelemben: a Bíróság elnökhelyettesének végzése, Bizottság kontra Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, 55. pont).

96 Mivel legalább a fellebbező által hivatkozott ezen kár súlyosnak és helyrehozhatatlannak minősülhet, meg kell állapítani, hogy a sürgősség feltétele a jelen ügyben teljesül.

Az érdekek mérlegeléséről

97 A fellebbező az érdekek mérlegelésével kapcsolatban először is azzal érvel, hogy az általa a vitatott információk közzétételének az eredményeképpen elszenvedett kár visszafordíthatatlan, és előzetesen meghatározza az érdemi határozatot. Abban az esetben ugyanis, ha ezen információk közzétételét nem függesztik fel, a fellebbező még a fellebbezésének az érdemi sikeressége esetén is ugyanazt a kárt szenvedi el, mint ha a fellebbezését elutasították volna. Ez még inkább igaz azért, mert a vitatott információkat az interneten teszik közzé, ami miatt nem lenne lehetetlen az, hogy ezen információkat

még a Bizottság honlapjáról való törlésüket követően is megtekintsék. A fellebbező e tekintetben hozzáfűzi, hogy a Charta 47. cikkének (1) bekezdésében előírt, hatékony jogorvoslathoz való jog megköveteli a kért ideiglenes intézkedések elrendelését.

98 A vitatott információk közzétételének a felfüggesztése továbbá nem sértené ezzel szemben a Bizottság érdekeit. Mivel ugyanis a Bizottság már közzétette a PHP-határozat nem bizalmas változatát, a tájékozódáshoz fűződő közérdek már kielégült. Ezenfelül mivel a Bizottság öt éven keresztül maga is elismerte a szóban forgó információk bizalmas jellegét, észszerű lenne, hogy további pár hónapon át várjon, és a régóta fennálló *status quo-t* fenntartja addig, amíg az ügy érdeméről jogerősen nem határoznak.

99 Végezetül a harmadik személyek, és különösen a kártérítési keresetet benyújtó személyek érdekeit illetően a fellebbező azzal érvel, hogy egyrészt arra a hosszú időtartamra tekintettel, amely a jogsértés vége és az első bizottsági határozat között eltelt, az érdekelt harmadik személyeknek semmilyen érdekük nem fűződik a PHP-határozat részletesebb, nem bizalmas változatának a gyors közzétételéhez, és másrészt ezen utóbbi személyek mindenesetre rendelkeznek azzal a lehetőséggel, hogy akár a vitatott információkhoz való hozzáférést kérelmezzenek a Bizottságtól az 1049/2001 rendelet alapján, akár kérelmezzék a kártérítési kereseteket elbíráló nemzeti bíróságoktól azt, hogy hívják fel a Bizottságot az ezen információknak az 1/2003 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése alapján való továbbítására.

100 A Bizottság ezzel ellentétes álláspontot képviselve először is hangsúlyozza, hogy a fellebbezés alátámasztása érdekében előterjesztett érvek és jogalapok nem eléggé komolyak ahhoz, hogy olyan, különlegesen intenzív *fumus boni iuris-t* alapozzanak meg, amelyet az érdekek mérlegelése során figyelembe lehetne venni.

101 Figyelembe kell venni továbbá az ahhoz fűződő közérdeket, hogy a Bizottság valamennyi cselekedetének indoka a lehető leggyorsabban ismertté váljon, a gazdasági szereplők annak megismeréséhez fűződő érdekét, hogy mely magatartásokkal teszik ki magukat szankcióknak, és a jogsértés sértettjeinek az ahhoz fűződő érdekét, hogy a jogsértés részleteit megismerhessék annak érdekében, hogy adott esetben érvényesíthessék a jogaikat a jogsértésben részt vevő vállalkozásokkal szemben.

102 Végezetül az EUMSZ 15. cikknek való megfelelés keretében nem csak az követelmény, hogy a Bizottság cselekedeteinek az indokait a nyilvánosság számára teljes mértékben tegyék hozzáférhetővé, hanem az is, hogy ez a lehető legrövidebb időn belül történjen. Ez azonban nem így lenne abban az esetben, ha a jelen ügyben a Bizottságnak tovább kellene várnia a PHP-határozat elfogadását követő mintegy tíz éven át arra, hogy közzétegye azon jogsértés részleteit, amelyben a fellebbező részt vett, jóllehet a kellően gyors tájékoztatás hozzájárul annak a kártérítési jognak a hatékony tiszteletben tartásához, amelyet az ítélkezési gyakorlat a versenyjogi jogsértések sértettjei tekintetében elismert. Márpedig a jogsértés alapvető körülményeire vonatkozó információk közzétételének mindenfajta késedelme akadályozza a kártérítési jogok érvényesítését, és következésképpen az sérti a kartellokra vonatkozóan az EUMSZ 101. cikkben előírt tilalom hatékonyságát, különösen figyelembe véve a felpereseknek a kártérítési keretek keretében fennálló azon lehetőségét, hogy alátámasszák a kártérítéshez szükséges feltételek fennállását, valamint különösen figyelembe véve az alkalmazandó jog által az elévülésre vonatkozóan előírt szabályokat.

103 Ezen érvek megválaszolásához emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az ideiglenes intézkedés iránti eljárás keretében az összes lehetséges megoldáshoz kapcsolódó kockázatot figyelembe kell venni. Konkrétan ez többek között annak a vizsgálatát foglalja magában, hogy a fellebbezőnek a megtámadott jogi aktus végrehajtásának a felfüggesztéséhez fűződő érdeke előnyt élvez-e a jogi aktus azonnali végrehajtásához fűződő érdekhez képest. E vizsgálat során meg kell állapítani, hogy az említett jogi aktusnak az ügy érdemében eljáró bíróság általi esetleges hatályon kívül helyezése lehetővé tenné-e a jogi aktus azonnali végrehajtása által előidézett helyzet visszafordítását, és ezt megfordítva a felfüggesztés milyen mértékben akadályozná a jogi aktus által

követett célokat abban az esetben, ha a jogorvoslati kérelmet érdemben elutasítanák (a Bíróság elnökének végzései, Bizottság kontra Atlantic Container Line ás társai, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257,50. pont, Belgium és Forum 187 kontra Bizottság, C-182/03 R és C-217/03 R, EU:C:2003:385, 142. pont, és Egyesült Királyság kontra Bizottság végzés, C-180/96 R, EU:C:1996:308, 89. pont).

104 A jelen ügyben a Bíróságnak arról kell majd az érdemi eljárásban határoznia, hogy a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell-e helyezni, illetve adott esetben a vitatott határozatot meg kell-e semmisíteni többek között a fellebbező szakmai titkának az EUMSZ 339. cikkben, az 1/2003 rendelet 30. cikkében, az 1049/2001 rendelet 4. cikkében, az EJEE 8. cikkében, valamint a Charta 7. cikkében előírt védelmének a megsértése, valamint a közzéteendő információk bizalmas jellegének a figyelmen kívül hagyása miatt.

105 E feltételek mellett a hatályon kívül helyező, illetve megsemmisítő ítéletet nyilvánvalóan megfosztaná a hatékony érvényesüléstől az, ha az ideiglenes intézkedés iránti jelen kérelmet elutasítanák, és a Bizottság így az említett ítélet bevárását megelőzően azonnal közzétehetné a vitatott információkat. Ezek az információk ugyanis maga a közzététel miatt visszafordíthatatlanul elveszítenék a szolgálati titokkénti védelmüket, így az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasítása *de facto* előre meghatározná a jövőbeni érdemi döntést, amely a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése és a vitatott határozat megsemmisítése iránti kérelemre vonatkozik.

106 A Bizottság által előterjesztett érvek nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az említett intézménynek az ideiglenes intézkedés iránti kérelem elutasításához fűződő érdeke előnyt élvez a fellebbezőnek az általa kérelmezett felfüggesztéshez fűződő érdekéhez képest.

107 Ellentétben ugyanis azzal, amit a Bizottság állít, mivel a jelen végzés 46–70. pontjában foglalt értékelés alapján megállapítható, hogy a jelen ügyben a *fumus boni iuris* elég a kért ideiglenes intézkedések elrendelésének az igazolásához, ez az értékelés nem vonható kétségbe az érdekek mérlegelése keretében, különösen akkor, ha e mérlegelés az egyéb vonatkozásai alapján a fellebbező számára kedvező irányban dől el.

108 A jelen ügyben ez a helyzet. A Bizottság által védett érdekeket illetően ugyanis meg kell állapítani, hogy az ahhoz fűződő közérdek, hogy a Bizottság bármely fellépésének indokait a lehető leggyorsabban meg lehessen ismerni, már nagyrészt kielégült a PHP-határozat nem bizalmas változatának a 2007-ben történt közzétételével. Mivel nem vitatott, hogy ez a változat megfelelt az 1/2003 rendelet 30. cikkében foglalt követelményeknek, vélelmezni kell, hogy az az e határozatot alátámasztó indokoknak legalábbis az alapvető elemeit tartalmazta. Igaz, hogy ez az érdek még teljesebb módon kielégülne a fellebbezésnek a Bíróság által történő elutasításával, mivel ez lehetővé teszi a PHP-határozat részletesebb, nem bizalmas változatának a Bizottság általi közzétételét. Nem tekinthető azonban lehetségesnek az ezen érdeknek az említett elutasító ítéletet megelőző megfelelés anélkül, hogy a fellebbező ezzel ellentétes érdeke ne sérülne.

109 Ami a gazdasági szereplők annak megismeréséhez fűződő érdekét illeti, hogy mely magatartásokkal tehetik ki magukat szankcióknak, meg kell állapítani, hogy bár a Bizottság gyakorlata e tekintetben valóban hasznos, úgy tűnik, hogy a jelen ügyben maga a Bizottság véli úgy, hogy a gazdasági szereplők csak igen korlátozott mértékben hivatkozhatnak a Bizottság múltbeli határozataira annak érdekében, hogy a cselekedeteik jogszerűségét állítsák. Következésképpen a Bizottság arra való törekvése, hogy a többi gazdasági szereplővel megismertesse egy olyan határozatnak az indokait, amelyre az említett gazdasági szereplők mindenesetre csupán igen korlátozott mértékben hivatkozhatnak, nem elég a jelen ügyben a fellebbező ellentétes érdeke feláldozásának az igazolásához. Ez még inkább így van azt tekintve, hogy a vitatott információk közzététele tekintetében felmerülő késedelmet nagyrészt a Bizottság okozta, amelynek érveléséből az tűnik ki, hogy a PHP-határozat első, nem bizalmas

változatának a 2007-ben történt közzététele óta eltelt időt azzal töltötte, hogy részletesen vizsgálta az érintett felek azon érveit, amelyek szerint e határozat indokolásának bizonyos részei üzleti titoknak minősülnek.

110 Végezetül a jogsértés sértettjeinek az ahhoz fűződő érekét érintően, hogy a jogsértés részleteit megismerhessék annak érdekében, hogy adott esetben az abban részt vevő vállalkozásokkal szemben a jogaikat érvényesíthessék, meg kell állapítani, hogy bár a jogsértést megállapító határozat indokai hasznosak lehetnek az említett személyek számára a kártérítési kereseteik keretében, ez nem változtat azon, hogy nem vélelmezhető az, hogy e kereseteket kizárólag az említett indokokból származó tényezőkre lehet alapítani.

111 Ezenfelül az ilyen esetek tekintetében a Bíróság már megállapította, hogy az a körülmény, hogy a dokumentumokhoz – ideértve a versenyhatóságnak a nemzeti engedékenységi program keretében benyújtott dokumentumokat is – való hozzáférés megtagadása megakadályozhatja az említett keresetek megindítását, megköveteli, hogy ez az elutasítás a hivatkozott érdek védelméhez kötődő, és minden egyes olyan iratra vonatkozó kényszerítő okokon alapuljon, amelybe a betekintést megtagadták. Ugyanis azon kockázat puszta megléte, hogy egy adott dokumentum konkrétan sérthetné a nemzeti engedékenységi program hatékonyságához fűződő közérdeket, indokolhatja azt, hogy ezt a dokumentumot ne tegyék közzé (lásd ebben az értelemben: Donau Chemie és társai ítélet, C-536/11, EU:C:2013:366, 47. és 48. pont).

112 Következésképpen a károsult személyek érdekének, amely személyek csak a Bizottsághoz benyújtott dokumentumokra alapozhatják állításaikat, gyorsabban meg lehet felelni a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem keretében, mint a jogsértést megállapító határozat indokai közzétételének a bevárásával.

113 Ezenfelül bár a Bizottság kifogásolja a fellebbezővel szemben, hogy nem jelölte meg azt, hogy a kartell egyéb résztvevőivel szembeni esetleges megtérítési keresetek tekintetében az elévülés megszakadt-e, és ha igen, mennyiben, meg kell állapítani, hogy maga a Bizottság nem nyújt olyan információt, amely lehetővé tenné annak az értékelését, hogy az állítólagosan károsult személyek azon lehetősége, hogy a jogaikat kártérítési kereset útján érvényesítsék, mennyiben függ attól, hogy a vitatott információkat még az érdemi ítélet meghozatalát megelőzően közzétegyék, és különösen nem közöl semmilyen információt éppen az említett keresetek elévülését illetően.

114 Végezetül a kért ideiglenes intézkedések elrendelése csupán azzal a hatással járna, hogy egy korlátozott időszakon keresztül fenntartja a több éven át fennálló *status quo-t* (lásd analógia útján: a Bíróság elnökének végzése, Radio Telefis Eireann és társai kontra Bizottság, 76/89 R, 77/89 R és 91/89 R, EU:C:1989:192, 15. pont).

115 E megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a fennálló érdekek mérlegelése a kért ideiglenes intézkedések elrendelése javára dől el.

116 E feltételek mellett fel kell függeszteni a vitatott határozat végrehajtását, és a Bizottságot kötelezni kell arra, hogy a C-162/15 P. sz. ügyben a fellebbezési eljárást befejező ítélet kihirdetéséig tartózkodjon a PHP-határozat olyan nem bizalmas változatának a közzétételétől, amely a fellebbező tekintetében részletesebb, mint az e határozatnak a 2007-ben közzétett nem bizalmas változata.

A fenti indokok alapján a Bíróság elnökhelyettese a következőképpen határozott:

1) A Bíróság elnökhelyettese elrendeli a Bizottság elnökének a meghallgatási tisztviselő egyes versenyjogi eljárásokban meglévő feladatáról és megbízatásáról szóló, 2011. október 13-i 2011/695/EU határozatának 8. cikke értelmében benyújtott, bizalmas kezelés iránti kérelmet

elutasító 2012. május 24-i C(2012) 3534 végleges bizottsági határozat (COMP/38.620 – „Hidrogén-peroxid és perborát”-ügy) végrehajtásának a C-162/15 P. sz. ügyben folyamatban lévő fellebbezési eljárást befejező ítélet kihirdetéséig történő felfüggesztését.

2) **A Bíróság elnökhelyettese az Európai Bizottságot arra kötelezi, hogy a C-162/15 P. sz. ügyben folyamatban lévő fellebbezési eljárást befejező ítélet kihirdetéséig tartózkodjon az Akzo Nobel NV, az Akzo Nobel Chemicals Holding AB, az Eka Chemicals AB, a Degussa AG, az Edison SpA, az FMC Corporation, az FMC Foret SA, a Kemira OYJ, a L’Air Liquide SA, a Chemoxal SA, a Snia SpA, a Caffaro Srl, a Solvay SA/NV, a Solvay Solexis SpA, a Total SA, az Elf Aquitaine SA és az Arkema SA vállalkozásokkal szemben az [EK 81. cikk] és az EGT-Megállapodás 53. cikkének alkalmazására vonatkozó eljárásról szóló, 2006. május 3-i 2006/2006/EK bizottsági határozat (COMP/F/C.38.620 „hidrogén-peroxid és perborát”-ügy) olyan nem bizalmas változatának a közzétételétől, amely az Evonik Degussa GmbH tekintetében részletesebb, mint az e határozatnak a 2007-ben közzétett, nem bizalmas változata.**

3) **A Bíróság elnökhelyettese a költségekről jelenleg nem határoz.**

Aláírások